

Už byl skoro čas na *Smrtonosnou past*. Na starého kamaráda. Felicity pro jistotu zapnula dálkovým ovladačem nahrávání. Dokončila závěrečnou obhlídku a teoreticky byli všichni její chlupatí svěřenci uloženi ke spánku, ale když šlo o zvířata, nebylo nikdy opatrnosti nazbyt. Samozřejmě se dalo čekat nějaké to ošívání a kňourání, a za dvě hodiny bude muset dát malému Bobbymu noční krmení, ale prozatím zavládla krátká chvíle klidu. Lenivě se v křesle natočila tak, aby viděla z okna za sebou. Otřela sraženou páru rukávem a ve skle se objevil její odraz. Felicity se lhostejně zadívala do unavených očí, které měla před sebou, na příliš bledý obličej, kterému nedodával zajímavosti ani náznak pih, maličko odstávající uši, jen částečně zakryté rezavými vlasy. Nespokojeně zamlaskala a usilovně se snažila zkoumat pohledem svět za svým obrazem, ale nebylo co vidět. Jen stará známá černočerná tma, která jako by sahala do nekonečna, a občasné ťuk-ťuk-ťuk deště na špinavé okenní tabulce.

V té chvíli se z konce chodby ozval podivný šouravý zvuk.

Následovala krátká pauza a potom zběsilé zabušení na vstupní dveře, hlučné a šokující v nočním tichu. Felicity se rozbušilo srdce v hrudi. Freddymu taky, aspoň to tak znělo, protože pejsek začal zuřivě štěkat.

Kdo by klepal na dveře v tuhle štědrovečerní dobu? Santa jistě ne?

Jestli je to Santa, pomyslela si ve snaze zklidnit si nervy, *tak se trochu předběhl. Přesto se tu pro něj patrně najde trochu sherry, jak znám Andreu.*

Připlížila se ke dveřím. Freddyho zběsilé štěkání dosahovalo horečných výšin a Felix, který nechtěl zůstat pozadu, vydával pisklavý kňučivý zvuk, který opravdu dokresloval atmosféru.

Neotevře ani náhodou.

Ani náhodou, ani náhodou, ani náhodou.

Místo toho křikla zhruba směrem, odkud zněl šouravý zvuk: „Kdo je tam? Potřebujete něco?“

„Zaplatpámbu, ano, ano, prosím. Vážně potřebuju vaši pomoc,“ zazněl hluboký mužský hlas.

Přesně to by řekl vrah, pomyslela si Felicity. *Pracují vrahové i na Štědrý den?*

„Chcete, abych někam zavolala?“ *Jako kupříkladu na policii.*

„Nejde o mě,“ odpověděl hlas. „Jde o... no, vlastně vám to musím ukázat. Něco jsem našel a nevěděl jsem, co dělat, a pak mi uklouzly nohy a tady venku je fakt mokro. Můžete mě pustit dovnitř?“

Tak jo, pravděpodobně to není vrah, ale možná jde o blázna. Je to lepší? Co mám dělat, co mám dělat?

„Počkejte chvíli,“ zařvala Felicity, aby přehlušila rámusící psy, stoupla si na špičky a vykoukla zaskleným okénkem ve dveřích. Ale i když přimáčkla na špinavé sklo nos, nezahlédla nic než nějakou tmavou siluetu se záblesky bílé. Co to je? Ježíšek tedy určitě ne.

„Prosím vás, honem, já myslím, že umírá,“ zazněl hlas nanovo a tentokrát se Felicity rozbušilo srdce tak prudce, že to vnímala až v uších.

Má nějaké zvíře. Potřebuje pomoc. Musím otevřít dveře. I kdyby mě měl zavraždit.

Zhluboka se nadechla a odsunula západku vetchých dřevěných dveří.

Před ní stál obří, značně neupravený tučňák s bosýma lidskýma nohama a lidským obličejem. Byl velice mokrý a zablácený a v rukou třímal něco, co připomínalo absurdně malou mokrou kuličku špinavého chmýří. Nevěstilo to nic dobrého.